

พนักงานอัยการโจทก์เรียกค่าเสียหายจากการกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ ในคดีอาญาที่มีการฟ้องผู้กระทำความผิดเป็นจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาในคราวเดียวกันได้หรือไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1869/2564

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, 6, 7, 11, 54, 69, 72 ตี, 73, 74 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 4, 97 ให้จำเลยและบริวารออกจากเขตป่าที่เกิดเหตุ และให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายจากการทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐเป็นเงิน 235,781 บาท แก่รัฐด้วย แต่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 กับพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มิได้มีบทมาตรใดที่บัญญัติให้อำนาจพนักงานอัยการโจทก์เรียกค่าเสียหายทางแพ่งในคดีอาญาที่มีการฟ้องผู้กระทำความผิดเป็นจำเลยในคราวเดียวกัน ดังนี้ พนักงานอัยการย่อมไม่มีอำนาจเรียกค่าเสียหายทางแพ่งในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลในคดีนี้ กรณีเป็นเรื่องที่หน่วยงานของรัฐผู้เสียหายที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาพื้นที่ป่าสถานที่เกิดเหตุ เป็นหน่วยงานที่จะไปว่ากล่าวเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยเป็นคดีแพ่งอีกคดีหนึ่งต่างหากต่อไป มิใช่รวบรัดเข้ามาฟ้องร้องเอากับจำเลยเป็นคดีนี้โดยที่ไม่มีบทกฎหมายให้อำนาจแก่พนักงานอัยการในการดำเนินการดังกล่าว จึงให้ยกคำขอของโจทก์ที่ขอให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายจากการทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นของรัฐ

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา
มีนาคม 2566